

Arrest

nr. 250 263 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 10 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 en 16 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, voor zichzelf en voor haar 2 minderjarige kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Nederlandse stiefvader.

Op 13 oktober 2020, met kennisgeving op 17 oktober 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2020 werd ingediend door:*

Naam: M. (...)

Voor naam: W. (...)

Nationaliteit Suriname

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: Nickerie

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Nom de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Nederlandse stiefvader, de genaamde Hooijkaas Ronald (RR 64.01.26 605-63) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1’ of 2*. beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’*

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse stiefvader.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine / of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, legt betrokkene de volgende stukken neer

arbeidsovereenkomsten op naam van de referentiepersoon bij werkgever Kiwa + bijhorende loonfiches voor de periode november 2019 - juni 2020 + jaaropgaaf 2019

attesten van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 17.02.2020 en 21.05.2020-

printscreen overzicht van het overmaken van geld aan betrokkene (Western Union) echter zijn hier geen gegevens van de zender terug te vinden en kan dus niet mee in overweging worden genomen als bewijs van de financiële afhankelijkheid

attesten Suri-Change waar de referentiepersoon vanuit Nederland geld overmaakte aan betrokkene in Suriname voor de periode juli 2017 - januari 2018 met stortingen tussen de 20 euro en 300 euro

- attesten van het OCMW dd. 21.06.2020 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote en betrokkene waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon

Wat het onvermogen betreft deze is niet aangetoond. Betrokkene legt enkel attesten voor waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers niet is gebleken dat zij vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht op haar naam is geregistreerd. Echter deze attesten zeggen niks over mogelijke bronnen van inkomsten in het land van herkomst. Het niet hebben van een onroerend goed sluit niet uit dat betrokkene mogelijk wel financieel vermogend was in het land van herkomst.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, zijn er wel degelijk stortingen geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname, maar niet tot aan de aanvraag gezinshereniging en niet vanuit België maar vanuit Nederland. De referentiepersoon heeft zich pas in België gevestigd sedert 31/03/2020. De laatste storting van haar stiefvader dateert van 27.01.2018 en tonen dus haar onvermogen niet aan tot aan haar komst naar België en vóór de aanvraag gezinshereniging Betrokkene is namelijk sedert 15/12/2019 aanwezig op het Schengengrondgebied.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.04.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Op 16 oktober 2020, met kennisgeving op 17 oktober 2020, wordt ten aanzien van de twee minderjarige kinderen eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4.50 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2020 werd ingediend door*

Naam: M. (...)

Voornamen: S.T. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).2011

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd;

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 04.09.2019 deed betrokkene een aanvraag gezinsherening in functie van haar Nederlandse stiefgrootvader zijnde H.R. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis §2, 3* van de wet van 15.12.1980.

Aangezien de aanvraag van de moeder, de genaamde M.W. (...) na. werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 16.10.2020 wordt ook de aanvraag van betrokkene zelf geweigerd. Het is In het belang van het kind. dat betrokkene zijn moeder vergezeld.

Bovendien is er ook geen bewijs voorgelegd dat de referentiepersoon over het exclusieve recht van bewaring beschikt over betrokkene. Enkel de toestemming van de vader, dat betrokkene bij de moeder in België mag verblijven betekent nog niet dat de referentiepersoon het bewaarrecht heeft.”

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5* lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2020 werd ingediend door.

Naam: M. (...)

Voornaam: I. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).2015

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer In het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 04.09.2019 deed betrokkene een aanvraag gezinsherening in functie van zijn Nederlandse stiefgrootvader zijnde H.R. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis §2.3* van de wet van 15.12.1980.

Aangezien de aanvraag van zijn moeder, de genaamde M.W. (...), werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 16.10.2020 wordt ook de aanvraag van betrokkene zelf geweigerd. Het is in het belang van het kind. dat betrokkene zijn moeder vergezeld. Bovendien is er ook geen bewijs voorgelegd dat de referentiepersoon over het exclusieve recht van bewaring beschikt over betrokkene. Enkel de toestemming van de vader, dat betrokkene bij de moeder in België mag verblijven betekent nog niet dat de referentiepersoon het bewaarrecht heeft.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 bis wordt aan betrokkene geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen volgende exceptie van onontvankelijkheid aan:

“De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt “in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen”.

De bestreden beslissingen die betrekking hebben op de minderjarige kinderen betreffen twee beslissingen dd. 16.10.2020, houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

Verzoekende partij stelt het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen deze beslissingen in, “in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen”.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.” (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, “in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen” en gericht tegen de beide beslissingen dd. 16.10.2020 houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) is dan ook niet ontvankelijk.

De verweerder zal dan ook slechts repliceren in zoverre het beroep betrekking heeft op de t.a.v. verzoekende partij zelf genomen beslissingen.”

3.2. In antwoord op de in de nota met opmerkingen aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid wijst de verzoekende partij in het kader van haar synthesememorie op de voorgelegde akte van volmacht van 24 februari 2020 waaruit blijkt dat zij de volmacht heeft om haar kinderen alleen te vertegenwoordigen en al hun rechten uit te oefenen en waar te nemen.

Nu blijkt dat de verzoekende partij haar kinderen alleen kan vertegenwoordigen, dient de exceptie van onontvankelijkheid van de verwerende partij te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen

gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine\ RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de stiefdochter van dhr. Hooijkaas, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Haar 2 minderjarige kinderen zijn dus de stiefkleinkinderen van de referentiepersoon.

Op 17.04.2020 deed verzoekster, samen met haar minderjarige kinderen, een aanvraag tot gezinshereniging cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarbij verwerende partij stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van voornoemd wetsartikel.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleidt of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 10 bewijzen van geldverzekeringen overgemaakt via Suri-Change (stuk 5) en 41 bewijzen van geldverzekeringen via Western Union (stuk 6); in totaal dus 51 (!) geldverzekeringen.

De geldverzekeringen via Western Union worden niet aanvaard door verwerende partij omdat de gegevens van de afzender niet worden vermeld. Dit komt omdat dit een print-screen betreft vanuit de betalingsapp vanop de gsm van de referentiepersoon, doch betrokkenen zijn formeel dat dit wel degelijk geldverzekeringen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster zijn!

Zelfs indien men hier geen rekening mee zou houden, zijn er nog 10 andere geldverzekeringen waarvan verwerende partij vaststelt dat deze gebeurden door de referentiepersoon aan verzoekster (via Suri-Change). Doch ook deze worden niet aanvaard omdat ze niet dateren tot aan de aanvraag gezinshereniging en niet vanuit België doch wel vanuit Nederland gebeurden.

Op deze manier creëert ven/verende partij evenwel voorwaarden die niet bij wet zijn voorzien!

Noch de tekst uit artikel 40bis Vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling in de Vreemdelingenwet stellen voorwaarden m.b.t. tijd of periode.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 7):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. f/ De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

In casu werden er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster.

Dat deze niet gebeurden vanuit België, doch wel vanuit Nederland, doet tevens niets ter zake. Ook op dit punt worden geen voorwaarden opgelegd door voornoemde wetsartikelen. Het is de verzoeker dit ten laste moet geweest zijn in het land van herkomst, doch met betrekking tot de locatie van de referentiepersoon worden geen voorwaarden gesteld in de wet.

Verzoekster heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoekster (en haar minderjarige kinderen) financieel wordt onderhouden door de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Het betreffen immers regelmatige overschrijvingen, waaruit een effectieve steun blijkt.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk een financiële afhankelijkheid. Gelet op de hieronder aangetoonde onvermogensheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoekster deze steun nodig had om in haar levensonderhoud, en dat van haar kinderen, te voorzien.

7.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde verzoekster 2 attesten voor waaruit blijkt dat zij vanaf haar geboorte nooit enig onroerend goed heeft bezit in het land van herkomst (stuk 8). Deze attesten worden aanvaard door verwerende partij.

Daarnaast legde verzoekster tevens een attest voor waaruit blijkt dat zij geen inkomsten heeft in het land van herkomst (stuk 9). Verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen dat verzoekster geen documenten dienaangaande heeft overgemaakt. Dit wijst op een gebrekkig onderzoek, daar dit document wél degelijk werd overgemaakt (door kantoor van de raadsman op 16.07.2020-stuk 10).

Verzoekster heeft met andere woorden haar onvermogensheid in het land van herkomst aangetoond. Verwerende partij had alle stukken moeten betrekking in haar beslissing en heeft hiermee dus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoekster tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 7).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogens is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften (en die van haar minderjarige kinderen) kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij (en haar minderjarige kinderen) financieel afhankelijk is (zijn) van de referentiepersoon omdat zij onvermogenheid is (zijn) in het land van herkomst. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

9.

Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster en de kinderen inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende stukken voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst en loonfiches van de referentiepersoon (stuk 11);*
- Attesten OCMW waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon als verzoekers geen financiële steun genieten (stuk 12);*
- Aansluiting ziektekostenverzekering; hun kosten op dit vlak zijn dus sowieso gedekt (stuk 13).*

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster en de 2 kinderen ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds jaren doet zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Tot slot stelt er zich ook geen probleem met het recht van bewaring. Ook op dit vlak werden de nodige stukken overgemaakt (echtscheidingsvonnis en notariële volmacht - stuk 14).

Ook dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

4.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het vertrouwensbeginsel;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- art. 40bis van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat zij op afdoende wijze de voorwaarde van het ten laste zijn, alsook haar onvermogen bewezen zou hebben. Verzoekende partij zou ook aangetoond hebben dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekende partij en haar kinderen ten laste te nemen.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het vertrouwensbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven

en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot weigering van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij een aanvraag indiende op grond van art. 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet, artikel dat luidt als volgt: “§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...] 3° 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verweerder benadrukt dienaangaande dat bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd: “20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid’ (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. de arresten Jia en Reyes) blijkt bovendien ontegensprekelijk dat de afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zulks bevestigd wordt: “In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die

in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.” (R.v.V. nr. 146 575 van 27.05.2015, www.rvv-cce.be)

Zie ook: “De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. .” (R.v.V. nr. 145 490 van 18.05.2015, www.rvv-cce.be)

En ook: “Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yunying Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014) Verwerende partij merkt echter op dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij van in het land van herkomst en voorafgaandelijk aan de aanvraag effectief ten laste was van de referentiepersoon. De bestreden beslissing bevat dienaangaande de volgende motivering:

“Om aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, legt betrokkene de volgende stukken neer: - arbeidsovereenkomsten op naam van de referentiepersoon bij werkgever Kiwa + bijhorende loonfiches voor de periode november 2019 – juni 2020 + jaaropgaaf 2019 - attesten van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 17.02.2020 en 21.05.2020 - printscreen overzicht van het overmaken van geld aan betrokkene (Western Union) echter zijn hier geen gegevens van de zender terug te vinden en kan dus niet mee in overweging worden genomen als bewijs van de financiële afhankelijkheid - attesten Suri-Change waar de referentiepersoon vanuit Nederland geld overmaakte aan betrokkene in Suriname voor de periode juli 2017 – januari 2018 met stortingen tussen de 20 euro en 300 euro - attesten van het OCMW dd. 21.08.2020 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote en betrokkene waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft deze is niet aangetoond. Betrokkene legt enkel attesten voor waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers niet is gebleken dat zij vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht op haar naam is geregistreerd. Echter deze attesten zeggen niks over mogelijke bronnen van inkomsten in het land van herkomst. Het niet hebben van een onroerend goed sluit niet uit dat betrokkene mogelijk wel financieel vermogend was in het land van herkomst.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, zijn er wel degelijk stortingen geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in Suriname, maar niet tot aan de aanvraag gezinshereniging en niet vanuit België maar vanuit Nederland. De referentiepersoon heeft zich pas in België gevestigd sedert 31/03/2020. De laatste storting van haar stiefvader dateert van 27.01.2018 en tonen dus haar onvermogen niet aan tot aan haar komst naar België en vóór de aanvraag gezinshereniging. Betrokkene is namelijk sedert 15/12/2019 aanwezig op het Schengengrondgebied.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.04.2020 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken.”

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de bovenstaande motieven, volstaat evident niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen. Verzoekende partij beoogt duidelijk een feitelijke herbeoordeling van haar aanvraag nu zij niet ingaat op de gedegen motieven van de bestreden beslissing en haar 'kritiek' beperkt is tot een verwijzing naar de stukken die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd.

Verweerder laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoekende partij gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekende partij betoogt dat zij maar liefst 10 bewijzen van geldverzendingen zou hebben overgemaakt via Suri-Change en 41 bewijzen van geldverzendingen via Western Union.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij niet betwist dat de gegevens van de afzender niet vermeld worden op de geldverzendingen via Western Union. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld zou hebben dat deze stukken – bij gebreke aan gegevens van de zender – niet mee in overweging kunnen worden genomen.

Betreffende de geldverzendingen via Suri-Change heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht opgemerkt dat deze stortingen niet tot aan de aanvraag gezinshereniging en niet vanuit België, maar vanuit Nederland werden uitgevoerd. De referentiepersoon is pas in België gevestigd sedert 31.03.2020 en de laatste storting dateert van 27.01.2018. Aangezien verzoekende partij sedert 15.12.2019 aanwezig is op het Schengengrondgebied, tonen de stortingen haar onvermogen niet aan tot aan haar komst naar België en vóór de aanvraag gezinshereniging. Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing nu zij de voormelde vaststellingen niet weerlegt.

Betreffende het beweerde onvermogen merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht overwogen heeft dat verzoekende partij dit bewijs niet levert aan de hand van de attesten waaruit blijkt dat uit onderzoek in de openbare registers niet gebleken is dat zij vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht op haar naam is geregistreerd. Deze attesten zeggen immers niets over de mogelijke bronnen van inkomsten in het land van herkomst.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat zij een attest dd. 11.02.2020 heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat zij geen inkomsten heeft in het land van herkomst, merkt verweerder op dat verzoekende partij dit attest niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis heeft gebracht. De gemachtigde van de Staatssecretaris kon bij het nemen van de bestreden beslissing evident geen rekening houden met een stuk dat pas voor het eerst in onderhavige procedure wordt bijgebracht. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te

nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Dit nieuwe stuk kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voert tot slot nog aan dat zij aangetoond zou hebben dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Zij beweert dat dit aspect niet betwist zou worden door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij er middels haar kritiek aan voorbijgaat dat de bestaansmiddelenvereiste niet onderzocht werd. Of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, wordt betwist noch erkend.

Verweerder wijst erop dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatieve voorwaarden zijn. Verzoekende partij betwist dit overigens niet. Aangezien er door de verzoekende partij geen documenten werden voorgelegd waaruit kon blijken dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvragen tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris met deze vaststelling volstaan om de aanvraag af te wijzen.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek naar de voorgehouden schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 april 2020 een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende Nederlandse stiefvader op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° *de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde*

geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
(...)”

De verzoekende partij, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging met haar Nederlandse stiefvader ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste van hem te zijn. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de vereiste van het “ten laste zijn” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Zij bespreekt de verschillende voorgelegde documenten en komt tot de conclusie dat dit niet afdoende blijkt, nu zij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Aangezien artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*”

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien het begrip “ten laste” zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn

slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat noch uit de Vreemdelingenwet noch uit een andere bepaling voorwaarden blijken met betrekking tot tijd of periode van ten laste zijn en in zoverre zij meent dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet door de geldverzoeken via Suri-Change niet te aanvaarden, wijst de Raad er op dat gelet op het voorgaande de interpretatie van de verzoekende partij van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet evenwel niet in overeenstemming is met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. In deze kan immers nogmaals verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05), waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”). Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient de verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvra(a)g(en), in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door in voorliggende zaak het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon. Verder heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) geoordeeld: “(...)de (...) gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar (...) de staat (...) waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.” Aldus dient het land van herkomst niet strikt te worden opgevat, maar wordt daarmee bedoeld het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verbleef vóór zij verzocht om de burger van de Unie te voegen. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland, terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “het land van herkomst” zou dienen gelijk te stellen met “het gastland”. Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus inderdaad niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger verblijft. De verzoekende partij meent dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet omdat zij leest dat de bewijzen van overschrijvingen via Suri-Change niet in aanmerking worden genomen omdat zij voor haar aanvraag in Nederland verbleef. Haar grief berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers worden de stortingen niet als bewijs aanvaard van het ten laste zijn van de in België verblijvende referentiepersoon omdat de laatste storting dateert van januari 2018. De verzoekende partij betwist niet dat zij sinds december 2019 op het Belgisch grondgebied verblijft en dat de referentiepersoon pas in België gevestigd is sinds 31 maart 2020. Aldus tonen de stortingen niet haar onvermogen of afhankelijkheid van de referentiepersoon aan tot aan haar komst naar België en voor de aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij door haar beoordeling een voorwaarde toevoegde aan de wet.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij daarnaast de geldstortingen via Western Union niet in aanmerking te nemen, maar ontkent hierbij allermindst dat uit de bewijzen zoals ze werden voorgelegd niet blijkt wie de afzender is van het geld. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze stukken bij gebrek aan deze gegevens niet in aanmerking te nemen als bewijs van het ten laste zijn van de verzoekende partij ten opzichte van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij in het kader van haar aanvraag een attest zou hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen inkomsten had in het land van herkomst, blijkt dit niet uit het

administratief dossier. De verzoekende partij kon van de verwerende partij niet verwachten dat zij rekening hield met een stuk waarvan ze niet in kennis werd gesteld.

Waar de verzoekende partij ten slotte uiteenzet dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, gaat zij er zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt aan voorbij dat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet werd onderzocht. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatief zijn en dat deze niet allemaal werden onderzocht. Het verblijf werd in voorliggende zaak aan de verzoekende partij geweigerd omdat zij niet aantoonde voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van het laatste verblijf ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De verwerende partij heeft zich niet uitgesproken over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat het onderdeel van het betoog waarin de verzoekende partij tracht aan te tonen dat deze voldoende zijn, niet dienstig is.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stavingsstukken ten onrechte tot de conclusie kwam dat niet gesteld kan worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar stiefvader voor de komst van de verzoekende partij naar België. Het louter aanvoeren van een andere mening is niet van aard deze motivering te weerleggen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is gelet op voorgaande bespreking niet het geval.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een dergelijke vaste gedragslijn, van toezeggingen, van beloften of van gewekte rechtmatige verwachtingen. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de schending aanvoert van de hoorplicht, nu zij hierover een theoretische uiteenzetting geeft, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel concreet wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU